

MÉCS LÁSZLÓ:

VERSEK

AZ AGGSZÜZ BALLADÁJA

Egy lány ült a vonatban
szemének korma holt,
hegyes volt álla, orra,
gót-jégcsap forma volt.

Szikár testének tornya
zord denevér-tanya,
mit megrontott a Sors, e
vasorrú vén banya.

Mellette ült egy buldog
színes bőrmadzagon
felöltöztetve boldog
bársonyba gazdagon.

A nő szeméből néha
kiszállt egy denevér,
a buldogot becézte,
mely csúnya volt s kövér.

Később felszállt egy asszony,
tejbő, boldog barokk
s ragyogni kezdett tőle
minden zug és sarok.

Ölében rózsaszínű
mágnesként nevetett
egy gyermek s odahúzta
az összes szemeket.

A gótikus toronyban
megdobbant egy harang,
a jégcsapos orcákról
eltűnt a sorsharang.

Sötét ablakszeméből
kinézett az Anya,
kit fogvatart örökké
a denevér-tanya.

Mosolygott. E mosolygás
szállt s megpihent alant,
mint elátkozott várból
a hírvivő galamb.

Csókot vitt a gyermeknek,
nem látta senki sem,
csak én s az írigy buldog,
más senki, úgy hiszem.

A galamb visszaröppent,
merev lett a torony,
ablakszemén borongott
a bánat mint korom.

NE FÉLJ!

Nincs véletlen! Az Isten-akaratnak
acél-sínpárján száguld itt az Élet.
A sors-küllők nem láthatóan szaladnak:
nem érzed. Ülsz, vagy állsz a láthatatlan
kupében, tájak jönnek, tájak mennek
s gyönyörködsz bennük minden pillanatban.

Rózsát látsz: s rögtön rá gondolsz a mellre,
melyre rátűznéd a szíveddel együtt,
örök húségről himnuszt énekelve.
Fenyőt látsz: s rögtön díszítgetni kezded
fantáziáddal, hátha valakiknek
karácsonyt gyujtnak a tündér-gerezdek.

— S egyszer gyanútlan és semmit se tudva
nagy-hirtelen befut veled az Élet
egy káosszal telített alagútba.
A szív ablakja nyitva: kormot, füstöt
nyelsz hirtelen, kicsordul tiszta könnyed
s nem ízlik álom, könyv, se fütty, se früstök.

Ó alagútja első szekundának:
a csípős füstöt alig nyelted még le
s hip-hop már fényt látsz s véget ért a bánat.
Ó alagútja első szerelemnek:
nincs íze, színe a világnak, — pár perc
s már fényben futsz a csókos végtelennek!

Bujócska volt csak. Egyszer jó egy hosszú
bús özvegység, kórság s más alagút, mit
szegény hazádra kormozott a bosszú!
Könny-vitriollal árkokat maratnak
orcádon a rémek. Ne félj te: ott is
sínpárján futsz az Isten-akarathnak!

Nézz rám: húsz évig káoszba merültem
a trianoni alagútban éltem
s e sínpart sejtve víg nótát füttyültem!
E sínpáron sietve kirobogtunk
a teljes fényre s karácsonyfa lett most
minden tüskével telt kökényke-bokrunk!

Ezt izenem Eperjesnek, Aradnak,
árváknak, özvegyeknek, bús szűzeknek:
a sors-küllők sötétben nem maradnak,
a síron is csak átszalad a sínpár
s annál dicsőbb lesz majd a mennyországod,
minél több szívtisztító könnyet sírtál.

Mécs László.

Háromházi F. Ferenc: Nagynyed Kollégium.